10/09/2019

Четврти сабор Митрополије аустралијско-новозеландске

Четврти редовни сабор Митрополије аустралијско-новозеландске одржан је од 5. до 7. септембра 2019. године у просторијама при Саборном храму Светог великомученика Георгија у Кабрамати, Сиднеј.

Сабор је отпочео призивом Светог Духа у храму, после чега се прешло у црквену салу где је започео радни део сабора у присуству великог броја свештенослужитеља, председника одбора Црквених општина и савета Мисионарских парохија, као и делегата из целе Митрополије.

Епископ Силуан је поздравио све учеснике сабора Митрополије и поделио радост што се сабор одржава у години великих јубилеја Српске Цркве. Први радни дан сабора завршен је свечаном академијом у Касл Хилу. Други радни дан сабора отпочео светом Литургијом. Уследиле су седнице на којима су поднети извештаји одбора и митрополијских помоћних организација. После преподневне седнице, епископи Лонгин и Силуан служили су опело протојереју-ставрофору Милану Збиљићу. У паузи између седница, приликом свечаног ручка, присутнима су се обратили епископ Лонгин и амбасадор г. Мирољуб Петровић који је захвалио на подршци и досадашњој сарадњи на пројектима који презентују српску заједницу у Аустралији. Сабор је завршен

централном литургијском прославом 800 година аутокефалности и 70 година Српске Православне Цркве у Аустралији и Новом Зеланду на имању Колеџа Светог Саве.

Поздравно слово верном народу са сабора Српске Православне Митрополије аустралијско-новозеландске

Драга браћо и сестре, сабрани на овом важном састанку, на коме су представници свих црквених јединица разматрали важна питање из живота наше Митрополије, те после успешног саборовања, шаљемо вам заједничку поруку, коју почињемо речима Светог апостола Павла: „А Бог наде да вас испуни сваком радошћу и миром у вјери, да изобилујете у нади силом Духа Светога“ (Рим. 15,13). Сматрамо да нема бољег и лепшег поздрава од овога и то свима вама, члановима Свете Српске Православне Цркве, Цркве Бога Живога, коју нам је свима оставио у аманет највећи између светих у роду српскоме – Свети Сава I Архиепископ српски.

Нема сумње да је Свети Сава разумео још у оно давно време да је за наш народ, на балканској ветрометини, аутокефална Српска Православна Црква представљала гаранцију његовог опстанка. А он је, свети Божји човек, изобиловао у свим врлинама вере, а посебно у „нади силом Духа Светога“. Јер само заједница са Богом обезбеђује испуњење „сваком радошћу и миром у вјери“. Прихватајући аутокефалност Српске Цркве, од оца вере и нације, усвојили смо Христа као главу те Цркве и то заједништво, увек изнова утврђивано и освежавано Светим Савом, трајало је, траје и трајаће док је света и века.

У ово време, ове године, када обележавамо 800 година аутокоефалности, обнављамо успомену на Светог Саву – највећег светитеља, кога је Бог подарио Србима и православљу, а који је постао и остао темељ те аутокефалности. Мислимо да нећемо погрешити ако кажемо да никакав озбиљан успех у нашем народу није постигнут изван наше Цркве односно ван њеног утицаја у последњих 800 година. Ми се, тога ради, сећамо осам векова живота са Христом, кога нам је Свети Сава приближио, кроз свој живот у Христу. Сви наши успони, наше врлинско живљење, наши успеси, наше преживљавање у вековима ропства, све је то било омогућено нашом Светосавском вером – вером у Христа, протумаченом од стране овог Божјег угодника.

„Нема лепше вере од хришћанске“, говорио је Свети мученик ђакон Авакум. Свети мученик овде говори о српској вери – о вери православној, о вери, како

рекоше Свети оци Седмог васељенског сабора, „која је утврдила васељену“. То је та вера која живот осмишљава, која даје духовну димензију, која оживотворава све, која је испуњена надом и осталим врлинама. Да, то је уистину српска вера, вера Светог Саве и свих Срба светитеља, који стоје око наднебеског престола Бога Вишњега. Због те вере Срби су изнедрили на хиљаде светитеља и мученика, и многих великих људи кроз сву своју дугу историју. Зато је народни песник и могао да каже да Срби „украсише Небо са свецима“.

Велики је циљ, драга нам богољубива браћо и сестре, постављен испред нас. Циљ је да не разжалостимо наше светитеље, да не растужимо душе мученика, који су пали за „Крст часни и слободу златну“. Од нас се не тражи у данашње време нека нарочита жртва, јер уживамо слободу ове благородне земље, али нас у тој слободи вреба озбиљна опасност. Наиме, веома је лако постати равнодушан, када је вера у питању. А без вере, ако је веровати историји Српске Православне Цркве и српскога народа у последњих 800 година, нема стварнога живота. Ако, дакле, разводнимо нашу веру, ако нам све постане свеједно, ако не-критички примамо законе и упуства, који се косе са нашом Вером и поретком у Цркви, удаљићемо се од Христа, што би било погубно за наше духовно живљење. А живимо у времену великих духовних изазова, па слободно можемо рећи и духовних лажи и обмана. Времену где се мењају свести, губе корени и одузимају људске вредности. Стога, посебно апелујемо на родитеље да васпитавају своју децу у вери, да их уче молитвама и јеванђелским врлинама.

Велика је радост свима нама што нас је почаствовао својом посетом високопреподобни архимандрит Методије, игуман царске лавре – манастира Хиландара, јер је његовим присуством дат посебан печат прослави овог значајног догађаја, за кога су неодвојиво везани Свети Сава и Свети Симеон, оснивачи манастира Хиландара, нашег највећег светилишта.

Наша Митрополија, поред овог значајног јубилеја, обележава и 70 година организованог парохијског и црквеног живота у Аустралији. Од 1949. године прошлога века до данас, много је архијереја бринуло о овим просторима, много свештеника и верног народа, који су, често са великим одрицањем, градили црквени и духовни простор у Аустралији и Новом Зеланду. Молимо се Господу да упокоји душе свих преминулих свештенослужитеља и верних чланова наше Цркве, а да садашње прегаоце, наследнике старије генерације, подржи и оснажи како би могли успешно наставити са овим одговорним послом око одржања црквеног живота на овим просторима.

Једина истинска вредност у овоме свету јесте Христос, како то благовесте Свети Оци. Зато, „будимо истински у љубави да у свему узрастамо у Онога који је глава – Христос“(Еф. 4,15). А када смо Христови онда смо и ...е да се

spc.rs